

Mtines: «L'amor és molt menys bucòlic i romàntic del que creiem»

El barceloní debuta amb 'PQLCNSMS', on poetitza amb quotidianitat desamors i ruptures

Mtines | Pol Rebaque

La trajectòria musical de Marc Tinés va començar ja fa anys al costat dels companys d'**Estramoni**. Plegats van publicar un àlbum que va fer despertar el cuc creatiu a Tinés. Amb ganes d'experimentar i dir la seva, el músic barceloní es va tirar de cap a engegar una nova proposta d'indie-pop electrònic que, amb el sobrenom artístic de **Mtines**, avui assolix la primera fita amb la referència de debut *PQLCNSMS?* (Cycling Records, 2021).

Quin ha estat el camí que t'ha portat fins aquest debut?

Vaig començar a fer cançons amb **Estramoni**, el grup que tenia abans, i després de publicar el disc *Una vida millor* (Delirics, 2019), vaig sentir que tenia ganes de provar coses noves, sortir de la zona de confort. I així va néixer el projecte **Mtines**. A mi sempre m'ha agradat escriure i fer cançons, però volia provar noves sonoritats, noves maneres de fer... i ara que surt el primer EP de *PQLCNSMS?* sento que el cercle creatiu es tanca i que tot agafa un sentit nou que ja no depèn de mi. Estic content i amb ganes de fer més cançons i consolidar una estètica pròpia.

Tot el treball té un deix melancòlic, i el desamor o la ruptura prenen el pes d'una mena de fil argumental, passant per diferents fases en diferents cançons.

Sí, jo sempre escric quan hi ha coses que no entenc i em fan mal. És en aquests moments que

necessito trobar paraules, llegir, buscar melodies que ajudin el text a tenir significat... Potser és per això que tot té un deix com melancòlic, tot i que considero que més que buscar aquesta melancolia, em centro en les complexitats de les relacions humanes, en una mena de realisme brut que queda quan l'amor se'n va o pren noves formes. Les cançons en aquest EP se centren molt, com dius, en diversos moments d'una relació: la por a no ser important, l'oblit i repetir els errors, el desig més enllà de la parella, la vulnerabilitat davant dels altres...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=gPxp8VyUKJc>

Establert que l'amor, amb tot el seu pes dramàtic, és un punt clau del treball, com el vius tu?

En el llibre de **Joan Miquel Oliver**, *El misteri de l'amor*, ell diu alguna cosa com que l'amor és un mecanisme de la matèria per reproduir-se. I jo el veig bastant així, en realitat. Molt menys bucòlic i romàntic del que creiem. Al final és un sentiment que ens posseeix i l'idealitzem, però en realitat és una qüestió química, biològica. No treu, tampoc, que sigui un element sagrat i la cosa més important. Una mena de droga.

A temes com "La teva roba", que estrenes avui, s'hi escolten clarament dues capes: una de més acústica, de cordes i veu, i l'altra d'una electrònica dura i dissonant. Com arriba a crear-se així?

La majoria de les cançons les componc amb guitarra, i a partir del registre acústic afegim capes de sons més industrials i elèctrics. En el cas de "La teva roba" teníem com a referent **Bon Iver**, que a una sonoritat 100% acústica, hi posa electrònica i capes de veu, i queda guapíssim.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=V1EI2x2A-cw>

L'electrònica és un punt clau del projecte, però no en un sentit purament estètic: és molt poc supèrflua i ajuda a explicar i crear sensacions. A "Entretela", per exemple, crea una ambientació fosca i envoltent. Ho ideeu així entre tu i Emili Bosch (b1n0)? Com ha estat treballar amb ell?

Treballar amb l'Emili és fantàstic. S'adapta molt bé, capta ràpidament la direcció de les cançons i té una capacitat de concentració molt gran. És el futur de la producció a Catalunya; no en tinc cap dubte. Per aquest disc, jo li portava a ell la base de guitarra, veu, i referents sonors per a les cançons, i després a l'estudi jugàvem.

"Entretela", que també veu avui la llum, a més, està repleta de metàfores de l'univers i cites de Nietzsche. Tens un costat metafísic?

No soc massa metafísic. En general, soc bastant quotidià i poc eteri en les meves lletres. Però en aquesta en concret, sí que hi ha un punt més d'univers, de galàxia llunyana... I com bé dius, el principi de la lletra és un text de Nietzsche que jo he modificat una mica per parlar de la dificultat de tenir sentiments i haver-los de gestionar responsablement, la insignificança de viure en un univers en expansió i la voluntat tossuda de ser importants pels altres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vMvamjeeb1I>

L'EP es titula, de la mateixa manera que la cançó amb què acaba, amb un acrònim de "Per què les coses no són més senzilles?". Però, voldries, realment, que les coses fossin més senzilles?

Jo crec que les coses són complexes, que no vol dir que siguin complicades. No és que romantitzi la complexitat sinó que és innegable. Cada persona és un planeta, i si afegeixes les relacions entre persones, ja és increïble. També ho fa bonic, i produeix satisfacció, quan resols complexitats i t'entens. Però és veritat que estem envoltats de coses que no entenem. Per què si premo un botó, s'encén una làmpada? Per què els arbres creixen? Normalitzem les coses perquè és necessari, però jo crec que el 'per què?' dels nens petits és el no ho sé dels adults.